

Sygn. akt: I C 285/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 kwietnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca:	SSR del. Łucja Oleksy-Miszczyk
Protokolant:	Karolina Pikuła

po rozpoznaniu w dniu 9 kwietnia 2015 roku w Gliwicach

sprawy z powództwa Z. W. (W.)

przeciwko (...) S.A. V. (...) w W.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz powoda Z. W. kwotę 32.000 (trzydzieści dwa tysiące) złotych z ustawowymi odsetkami od kwoty 20.000 (dwadzieścia tysięcy) złotych od dnia 06 maja 2013 roku i od kwoty 12.000 (dwanaście tysięcy) złotych od dnia 31 października 2014 roku;
- w pozostałej części powództwo oddala;
- odstępuje od obciążania powoda kosztami procesu;
- nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Gliwicach kwotę 1.797,64 (jeden tysiąc siedemset dziewięćdziesiąt siedem i 64/100) złotych tytułem części nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 285/14

UZASADNIENIE

Powód Z. W. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego

(...) S.A. (...) w W. kwoty 20.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 6 maja 2013r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż w dniu 29 września 2012 roku uległ wypadkowi komunikacyjnemu. Podał, iż w wyniku wypadku doznał złamania kręgosłupa szyjnego odcinka piersiowego kręgosłupa, złamania kostki przyśrodkowej goleni prawej, wstrząśnienia mózgu. Zdaniem powoda doznane przez niego obrażenia skutkują konsekwencjami, które mają negatywny wpływ na jego obecne życie. Z trudnością mówi, ma stałe dokuczliwe bóle, zaniku pamięci, stany lękowe, korzystał z pomocy psychiatry.

Pozwany w odpowiedzi na pozew (k.21akt) wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Pozwany przyznał co do zasady odpowiedzialność za zaistniałe zdarzenie, wskazując jednocześnie, iż na podstawie dokumentacji zgromadzonej

w toku postępowania likwidacyjnego przyznał powodowi kwotę 18.000zł tytułem zadośćuczynienia. W ocenie pozwanego wypłacona kwota stanowi adekwatną wielkość w stosunku do doznanej przez powoda krzywdy.

Pismem procesowym z dnia 11 sierpnia 2014 roku (k.150akt) powód rozszerzył żądanie pozwu żądając ostatecznie zasądzenia zadośćuczynienia w kwocie 132.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od rozszerzonego powództwa. Pozwany podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Stan faktyczny sprawy przedstawiał się następująco:

W dniu 29 września 2012 roku w P. powód uległ wypadkowi komunikacyjnemu. Powód został potrącony jako rowerzysta przez pojazd prowadzony przez M. K.. /okoliczność bezsporna/

Bezpośrednio po wypadku powód został przetransportowany transportem powietrznym do Wojewódzkiego Szpitala Wielospecjalistycznego (...) w S., gdzie przebywał na Oddziale (...) z rozpoznaniem: złamanie kompresyjne trzonu kręgu 6 odcinka piersiowego kręgosłupa, złamanie kostki przyśrodkowej goleni prawej, uraz głowy ze wstrząśnieniem mózgu. U powoda zastosowano leczenie operacyjne-wykonano krwawą repozycję złamanej kostki przyśrodkowej oraz po rozpoznaniu złamania trzonu TH 6 miał założony gorset Jevetta. Okres pooperacyjny przebiegał bez powikłań wobec czego 16 października 2012 roku powód został wypisany do domu z zaleceniem kontroli w (...). Po zakończonej hospitalizacji powód był leczony w trybie ambulatoryjnym w (...) w G..

W okresie od 28 grudnia 2012 roku do 3 stycznia 2013 roku powód z powodu omdleń przebywał na Oddziale (...) Szpitala (...) w P. z rozpoznaniem: niedomykalność zastawki trójdzielnej umiarkowanego stopnia, stan po wstrząśnieniu mózgu oraz kompresyjnym złamaniu trzonu bTh 6 i kostki przyśrodkowej goleni prawej.

Powód ma 59 lat, obecnie nie pracuje, utrzymuje się z zasiłku OPS. Powód nie odbywał służby wojskowej, z uwagi na przyznaną mu kategorię D- jak wskazał z powodu czynników psychicznych. W 1972 roku powód po raz pierwszy miał wypadek samochodowy w wyniku którego doznał wstrząśnienia mózgu. W latach 80-tych nadużywał alkoholu, kilka razy był w Izbie Wyrzeźwień. Powód wskazał, iż leczył się psychiatrycznie przed wypadkiem, w latach 80-tych. Nie dostarczył Sadowi żadnej dokumentacji medycznej pozwalającej na ustalenie przyczyn i rodzaju problemów zdrowotnych, z powodu których poddawał się leczeniu. Po wypadku, którego skutki są przedmiotem oceny w niniejszym postępowaniu, po opuszczeniu szpitala powód przebywał pod opieką siostry. Przez trzy miesiące nosił gorset, kilka miesięcy poruszał się przy pomocy kul łokciowych. Podał, iż nie mógł spać, miał lęki, bał się przejść przez ulicę, bał się samochodów. Powód w dniu 19 marca 2013 roku zgłosił się do Poradni (...) w P., gdzie rozpoznano u niego zespół otępienny mieszany. W dniu 22 lutego 2013 roku powód w kolejnym wypadku na ulicy doznał urazu głowy z licznymi otarciami naskórka, stłuczenia barku lewego u stopy prawej. Był hospitalizowany na oddziale chirurgicznym. Na podstawie orzeczenia o stopniu niepełnosprawności z dnia 22 kwietnia 2013 roku został zakwalifikowany do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności i uznany za niezdolnego do pracy. Aktualnie mieszka sam, w czynnościach samoobsługowych nie potrzebuje pomocy innych osób, siostra robi mu zakupy, chodzi do niej na obiady. Powód uskarża się na bóle kręgosłupa i nogi, zwłaszcza na zmianę pogody. Zależy środki przeciwbólowe, nadto tabletki psychotropowe. Ma ograniczoną sprawność ruchową, nie może nic dźwigać, nie może długo stać, gdyż odczuwa bóle.

Powołany w sprawie biegły ortopeda-traumatolog lek.med. A. G. rozpoznał u powoda wygojone złamanie kostki przyśrodkowej podudzia prawego z ograniczeniem ruchomości stawu skokowego, przebyte złamanie trzonu 6 kręgu piersiowego oraz przebyte stłuczenia głowy ze wstrząśnieniem mózgu. W związku z następstwami wypadku z dnia 29 września 2012r. stopień uszczerbku na zdrowiu w obrębie narządu ruchu biegły określił na 15%. Po przebytych złamaniu trzonu 6 kręgu piersiowego w badaniu stwierdzono pogłębienie kyfozy piersiowej oraz ograniczenie ruchomości kręgosłupa piersiowo-lędźwiowego. Badanie rtg stwierdza jednoznacznie obniżenie wysokości przedniej trzonu uszkodzonego kręgu. Zdaniem biegłego przebyty uraz kręgosłupa może być powodem dolegliwości bólowych zgłaszanych przez powoda. Do chwili obecnej utrzymany jest materiał zespalający kostkę przyśrodkową.

Biegły wskazał, iż w pierwszych dniach po zdarzeniu ból mógł mieć duże nasilenie i wymagał stosowania środków przeciwbólowych. Po zabiegu operacyjnym ból stopniowo ustępował, odłamy po repozycji i zespoleniu nie przemieszczały się, tym samym nie drażniły zakończeń nerwów czuciowych. Pojawił się natomiast ból pooperacyjny, który ustępuje w pierwszych dobach po zabiegu. Leczenie powoda nie było powikłane, przebiegało w sposób typowy, tym samym dolegliwości związane z urazem oraz leczeniem jego skutków przebiegały w sposób typowy i nie odbiegało od standardów. Biegły wskazał, iż rokowania co do zdrowia na przyszłość są pomyślne. W chwili obecnej stan zdrowia powoda oraz jego sprawność jest w znacznym stopniu upośledzona z powodu urazu kończyny górnej lewej i stawu barkowego, a powód porusza się w ortezie. Stan ten jednak nie ma związku z urazem z 29 września 2012 roku. Powód porusza się sprawnie. Zdaniem biegłego, w chwili obecnej nie wymaga rehabilitacji oraz leczenia skutków zdarzenia z września 2012 roku. Nie jest wykluczone, że w wypadku nasilenia dolegliwości związanych z urazem kręgosłupa w przyszłości nie będzie wymagał leczenia i rehabilitacji. Na dzień dzisiejszy z powodu urazu stawu skokowego powód będzie poddany zabiegowi operacyjnemu usunięcia zespolenia z kostki przyśrodkowej. Ma wyznaczony termin przyjęcia na 2015 rok. Po tym zabiegu będzie można stwierdzić, że leczenie związane z urazem zostało zakończone

Biegłe z zakresu psychiatrii M. W. oraz psychologii Z. B. nie stwierdziły u powoda zaburzeń psychicznych w znaczeniu psychozy ani upośledzenia umysłowego. Rozpoznały u powoda organiczne zmiany OUN o cechach zmian osobowości oraz łagodnego otępienia. Stopień trwałego uszczerbku na zdrowiu według obowiązującej tabeli biegłe określiły na 50% biorąc pod uwagę rozpoznanie i nasilenie zaburzeń. Biegłe wskazały, iż przeprowadzone badanie oraz dokumentacja medyczna nie dawała podstaw do jednoznacznego wskazania, które z doznanych urazów (w tym urazy doznane podczas wypadku 29 września 2012 r.) były bezpośrednią lub główną przyczyną zaburzeń stwierdzonych w chwili badania. Tło zgłaszanych i obserwowanych dolegliwości biegłe uznały za mieszane, mogące wynikać z nakładających się na siebie różnych czynników (kilkakrotne wstrząśnienie mózgu-w tym oba wypadki, omdlenia być może związane z wadą serca). Zdaniem biegłych nie można wyodrębnić procentowo wpływu poszczególnych dolegliwości w ogólnym deficycie stanu zdrowia ani w sposób jednoznaczny rozgraniczyć

dolegliwości po każdym z wypadków osobno. Powód przesłuchiwany w charakterze strony zeznał, że po zdarzeniu z września 2012r. zaczął cierpieć na lęki, bał się przechodzić przez ulicę, pojawiły się u niego zaburzenia snu, objawy depresyjne, zaburzenia pamięci, co skłoniło go do podjęcia ponownie leczenia psychiatrycznego.

Powód pismem skierowanym do pozwanego w dniu 26 marca 2013 roku wezwał go do dobrowolnej zapłaty zadośćuczynienia z terminem wymagalności na dzień 5 maja 2013 roku.

Pozwany w postępowaniu przedprocesowym wypłacił powodowi zadośćuczynienie w kwocie 18.000zł.

/ dowód : decyzja z dnia 18.04.2013r. k. 7, wezwanie do zapłaty z 26.03.2013r. k.6, akt oskarżenia w sprawie IX K 1901/12 k.8, dokumentacja medyczna k. 9-16,110-112, dokumentacja pozwanego k. 33-37, orzeczenie o stopniu niepełnosprawności k.156, opinia psychiatryczno-psychologiczna biegłych z zakresu psychiatrii M. W. oraz psychologii Z. B. k. 79-84, opinia psychiatryczno-psychologiczna uzupełniająca k. 182-183, opinia sądowo lekarska biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii lek.med. A. G. k. 134-137, przesłuchanie powoda – zapis z dysku rozprawy w dniu 9.04.2015r.w systemie audio-video k. 225 /

Opisany stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane wyżej dowody w postaci dokumentów, opinii biegłych i przesłuchania powoda. Przedstawione przez powoda dokumenty nie były w toku postępowania kwestionowane.

Opinie sporządzone w niniejszej sprawie Sąd uznał za logiczne, spójne, wyczerpujące, a ich wnioski za niebudzące wątpliwości Sądu. Biegłe sądowe z zakresu psychiatrii M. W. oraz psychologii Z. B. w opinii uzupełniającej w sposób dostateczny i jasny odniosły się do zarzutów i zastrzeżeń strony pozwanej i dostatecznie uzasadniły swoje wnioski.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe Sąd uznał za wystarczające do merytorycznego rozpoznania sprawy.

Sąd zważył co następuje:

Zasada odpowiedzialności pozwanego za skutki wypadku jakiemu uległ powód w dniu 29 września 2012r. nie była sporna i opierała się o umowę OC zawartą przez pozwanego jako ubezpieczyciela z posiadaczem pojazdu uczestniczącego w zdarzeniu.

W myśl art. 444 oraz art. 445 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszystkie wyniki z tego powodu koszty. Jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty. Sąd może również przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Zadośćuczynienie pieniężne pełni przede wszystkim funkcję kompensacyjną – przyznana suma ma stanowić przybliżony ekwiwalent poniesionej przez poszkodowanego szkody niemajątkowej, powinna łagodzić doznane przez niego cierpienia fizyczne i psychiczne oraz ułatwiać przewyciężanie ujemnych przeżyć, aby w ten sposób przynajmniej częściowo została przywrócona równowaga zachwiana na skutek zdarzenia wywołującego szkodę. W konsekwencji Sąd, ustalając wysokość należnego zadośćuczynienia, winien uwzględnić wszystkie okoliczności istotne dla określenia rozmiaru doznanej krzywdy, w szczególności takie jak wiek poszkodowanego, stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność i czas trwania, nieodwracalność następstw, szanse na przyszłość, poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiową oraz inne czynniki podobnej natury (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2012r., I CSK 74/12).

Orzekając o wysokości należnego powodowi zadośćuczynienia Sąd miał na względzie zakres cierpień fizycznych i psychicznych powoda związany z uszkodzeniem narządów ruchu, jak i skutki wypadku dla stanu zdrowia psychicznego powoda. Będący skutkiem wypadku stopień uszczerbku na zdrowiu w obrębie narządu ruchu biegły z zakresu ortopedii i traumatologii określił jednoznacznie na 15%. Nie ustalono natomiast w jakim zakresie zdarzenie miało wpływ na stwierdzone u powoda problemy natury psychicznej. Brak podstaw, aby uznać, iż stwierdzony przez biegłe 50% uszczerbek na zdrowiu wiąże się bezpośrednio ze skutkami wypadku. Powód miał już wcześniej problemy natury psychicznej, leczyl się u psychiatry, przyznano mu kategorię D- jak wskazał z powodu czynników psychicznych. Nadto miał dwukrotne wstrząśnienie mózgu w wyniku innych wypadków, był hospitalizowany z powodu omdleń. Jak wynika z materiału dowodowego nie sposób jednoznacznie wskazać, które z doznanych urazów-w tym urazy doznane podczas wypadku 29 września 2012 r.- były bezpośrednią lub główną przyczyną zaburzeń stwierdzonych u powoda. Biegłe wskazały jednoznacznie, iż nie można wyodrębnić procentowo wpływu poszczególnych dolegliwości w ogólnym deficycie stanu zdrowia ani w sposób jednoznaczny rozgraniczyć dolegliwości po każdym z wypadków osobno. Nie ma jednak podstaw aby przyjąć, że uraz głowy doznany podczas zdarzenia z dnia 29 września 2012r. nie miał żadnego wpływu na stan zdrowia powoda i nie wpłynął na spotęgowanie czy pogłębienie stwierdzanych u niego dolegliwości, tym bardziej, że powód zeznał, iż po zdarzeniu pojawiły się u niego objawy takie jak lęki, zaburzenia snu i zaburzenia koncentracji i pamięci, które przed wypadkiem nie występowały.

Zważywszy na stopień uszczerbku na zdrowiu jakiego doznał powód oraz mając na względzie zakres cierpień fizycznych powoda związany z trudnym okresem rekonwalescencji i odczuwanymi obecnie dolegliwościami bólowymi i ograniczeniami wynikającymi z niepełnosprawności fizycznej, a także uwzględniając nasilenie problemów psychicznych powoda, Sąd uznał, iż należne powodowi zadośćuczynienie winno wynosić 50.000zł wliczając w tę kwotę wypłacone już powodowi przez pozwanego 18.000zł. Taka kwota zdaniem Sądu w sposób realny kompensuje doznaną przez powoda krzywdę, zapewniając pewną satysfakcję moralną, a jednocześnie jest odpowiednia do zakresu doznanych przez niego cierpień. Biorąc pod uwagę powyższe Sąd na zasadzie art. 445 §1 kc zasądził od pozwanego na rzecz powoda tytułem zadośćuczynienia kwotę 32.000 zł ponad kwotę wypłaconą przez pozwanego z tego tytułu w postępowaniu przedprocesowym, w pozostałym zakresie oddalając żądanie zadośćuczynienia jako wygórowane.

O odsetkach orzeczono po myśli art. 481 k.p.c. zw. z art. 14 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, ustalając termin początkowy ich biegu odrębnie w stosunku do żądania zgłoszonego w pozwie i żądania zgłaszanego w piśmie rozszerzającym powództwo.

Zgodnie z art. 100 kpc Sąd zasądził od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Gliwicach kwotę 1.797,64zł tytułem części nieuiszczonych kosztów sądowych w stosunku w jakim pozostaje roszczenie zasądzone do całości żądania.

Jednocześnie w oparciu o przepis art. 102 odstąpił od obciążania powoda kosztami procesu, w tym przypadających na niego kosztów zastępstwa procesowego strony pozwanej z uwagi na trudną sytuację materialną powoda.

SSO Łucja Oleksy – Miszczyk